

BENE ZOLTÁN

Azután, azelőtt

Lénárd arra ébred, hogy a nő a fején ül. Próbál szabadulni, keményen küzd, a teste tekereg, akár egy kíméletlen marok csapdájába esett sikló, a karjai kalimpálnak, lábával rugdalózik. Ettől fölfordul a gyomra, érzi, ahogy a hányás elindul fölfelé a nyelőcsővén, betör a szájüregébe, kitölti a cserepesre száradt odút, végül kibugygyan. Rókázás közben a nő már nem ül az arcán, a sarokban áll, rá mutogat vékony, hosszú, valóságátlenül hosszú ujjával és önfeledten kacag. Lénárd gusztustalan hányadéktócsában fekszik, a bűz facsarja az orrát, az undortól megint öklendezni kezd, a saját okádékától lucskos párnát dühösen, ám erőtlenül a nő felé hajítja, de az félfúton a padlón landol. A nő gurgulázva, bugyborékolva nevet, a fejét hátrahajtja, tarkója a gerincéhez simul, karját a magasba emeli, s egyszerre szétpukkan, mint egy buborék. Lénárd nyelőcsőve görcsöl, ráng, iszonyatos erőfeszítéssel igyekszik a gyomor maradék tartalmát kifelé préselni a testből, csakhogy a szervezete ezúttal is téved: már nincs mit, az izmok üresen zakatolnak a belsőségek között, a hús remeg és lángol, az idegek idegesen ránganak a pergamenszerű bőr alatt. Legvégül némi kesernyés, vérrel pöttyözött epe csorog végig az állán. Lénárd magzati pózba görnyed, vérágas, égő szemét szorosán lezárja, üvöltetni szeretne, de nem jön ki hang fölsebzett torkán, csak hever, akár sűrű, ikrásodó mézbe ragadt rovar, moccanatlan, reménytelen. Peregni kezdenek szeméből a könnyek. A sekély, sós erek végigcsordulnak az arcán, elkanyarodnak az ajkai mellett, s lecsöppennek a mértani ábrákkal kivarrt ágytakaróra. Órák alatt csinos tócsába gyűlnek. Lénárd érzi, a só kiül a bőrére, borostájára, rászikkad az ajkaira. Ettől nyúlfarknyit csillapodik a fájdalma. Nem tudja, miért, de csillapodik. Kinyitja a szemét. Egyedül van, a nő sehol. Már-már múmiává száradt rózsacsokor az ablakpárkányon, tekintélyes potrohú keresztres pók trónol a szikkadt tüskék közé szótt háló közepén; penészes kiflicsücsök az asztalon, hangyák huzakodnak rajta. Bántó fénynyalábok esnek be az ablakon. Újra lehunyja a szemét, elégedetten nyugtázza, hogy gyomorgörcsei elmúltak. Mozdulni azért nem mer. Tudja, hamarosan sajogni kezd a csípője, aztán ez a sajgás lassan elviselhetetlen fájdalommal fokozódik, s neki testhelyzetet kell változtatnia. A mozgás következtében menten vissza fog térni a hányinger, de le tudja küzdeni. Utána már csak egy-két óra, és föltápáskodhat. Amint imbolyogva kiegyenesedik, azonnal iszonyú gyötrellem árad szét a tagjaiban. Halálfélelem fog eluralkodni rajta. Tisztában van azzal, hogy nem lesz képes megbirkózni egyikkel sem. A kamrában bontatlan üveg pálinka

várja, hogy enyhítse őrült rettegését és borzalmas kínjait, amelyek csak átmenetileg szunnyadtak el a hányás után, ágyból kászálódás előtt. Sóhajtana, ha merne. Nem mer. Húzza az időt. Az idő élet. És a pálinka is az, teszi hozzá egy hang a fejében. Nem vitatkozik. Nem érdemes. Mikor kimászik az ágyból, nyomban a spájzba oldalog, nyitja az üveget, szívja a szeszt magába. Először nehéz benntartani, kikíváncsozik. Nyeldeklője hevesen tiltakozik a karcos ital ellen, a gyomra is baljóslatúan mocorog. Néhány perc múltán azonban édes forróság árad szét az ereiben, a homlokát a hűvös falnak támasztja, jobbában szorongatja a palackot, legszívesebben sírva fakadna, ha el tudná dönteni, hogy a nyomorúság vagy a boldogság csal könnyet a szemébe. Dúdolni kezd egy régi dallamot, tagjaiba lassan visszaszívárogo az erő.

Az utca kihalt, mint időtlen idők óta minden áldott nap. Az épületek romosak, az aszfalton lyukak tátognak, zsenge fű sarjad belőlük. Néha föl-föltűnik egy-egy kóbor kutya. Többnyire soványak, a szemükben kétségbeesés, rendszerint vicso-rognak mindenre, ami mozog. Mióta nincsenek emberek, ők is egyre fogyatkoznak, falkákba tömörülve a környező erdőkbe vándorolnak. Valamelyik sarkon aprócska öleb görnyed természetes farkaskutya súlya alatt – lám, az élet él és élni akar, gondolja Lénárd. Talán az utolsó ember vagyok a városban, és különös módon én is élni akarok, teszi hozzá. Megtorpan, lehajol a semmiből előbukkanó, s a lábához simuló cicához. Kis, vörös állat, a pocakja – nyilván a patkányok társadalmának mélységes bánatára – enyhén dudorodik. Hangosan dorombol. Az öleb sóvár szemekkel nézi, de nem képes szabadulni a nyáladzó, fölakadt szemű farkaskutya alól. Lénárd lehajol a macskáért, fölemeli, az ingébe dugja a meleg kis testet. Még néhány lépés, és eléri a kávéházat. A kirakat üvege betörve, belülről ütött-kopott ajtóval foltozva a lyuk, a berendezés romokban. Csak egy asztal áll sértetlenül a helyiség közepén, előtte tonett szék: Lénárd törzshelye. Félretolja az ajtólapot, átlép a kirakat lábazatán, a pult mögé siet, tesz-vesz, majd kezében csésze kávéval, egy pohár rummal és egy bögre tejjel az asztalához ül. Isteni csoda, hogy egy, ki tudja, mi okból tartott generátor és a kávégép ép maradt, s a raktárban főlhalmozott több láda szeszestálnak sem kélt lába. Meglepő, hogy néhány kanna benzín is itt maradt, amivel komótosan elpöfög a generátor. Lénárd úgy számolja, hónapokig elég lesz az áramforrás, végtére is szinte kizárólag kávéfőzésre használja – másra nem is tudná, sehol nem talált több működőképes elektromos szerkezetet. Élvezettel kortyolja a feketét. Az asztal lapján álldogáló cica gyanakodva szaglász-sza a bögrében a tejet. Nem kell neki. Lénárdrnak eszébe jut, talán olvasta valahol, hogy a macskák voltaképpen mind laktózérzékenyek, csak azért isszák a tejet, mert az emberek tudatlanságukban azzal traktálják őket. Legalábbis azzal traktálták, míg volt érkezésük effélével foglalatostkodni. Ez a cica azonban nem szomjas, nem éhes, ő társaságra vágyik, Lénárdéra jelesül, oda is kucorodik az ölébe, né-

hányszor körbefordul saját tengelye körül, végül elhelyezkedik, dorombol és lehunyja a szemét.

– Még egyet? – kérdezi a pultos, s Lénárd bólint: legyen. Figyeli, ahogy a nagymellű, szőke lány a kávégéphez lép, matat valamit, amit Lénárd nem lát, mert a nő formás, dús idomú teste eltakarja a mozdulatokat, csak a művelet hangját hallja, aztán fölzúg a berendezés, szörcsög és brummog, Lénárd a gömbölyű feneket vizslatja, a háta mögött valaki fölnevet, a masina fújtat, legvégül szinte kéjesen nyöszörög. A csésze, kávéval teli, a pultra kerül. Lénárd megköszöni, rumot kér mellé.

– Ha nem mondod is hozom – mosolyog a bögyös szőke, név szerint Zsófi, s szavaitól Lénárd vére valami gyöngye kis melegséggel telik meg, halvány biztonságérzettel, nyugalommal, kicsiny elégedettséggel. Pedig még le sem hajtotta a rumot.

– Leadtad a dolgozatot? – érdeklődik Lénárd. Zsófi igazából egyetemi hallgató, a tanulmányait finanszírozza a kávéházi munkából.

– Igen. És köszönöm a segítséget – mondja. Tudniillik Lénárd ez előző héten átnézte és kiegészítette Zsófi beadandóját.

– Emlékszel a filmre, amiről beszéltünk? – kérdezi pár perc múlva Lénárd.

– Emlékszem, persze.

– Letöltöttem – jelenti ki diadalittas hangon. – Ha gondolod, megnézhetjük.

– Nálad? – érdeklődik a lány.

– Például.

– Benne vagyok. Ma hatig dolgozom.

– Akkor hatra visszajövök – búcsúzik Lénárd. Mialatt fizet, kellemes bizsergést érez a heréiben.

A kismacska édesdeden alszik az ölében. Nincs szíve fölállni újabb rumért, inkább a zsebéhez folyamodik, előhúzza az üveget, elgondolkozva kortyolja a pálinkát; békésen nézelődik, akár egy kérődző állat. Akár egy állat, mormolja félhangosan. Olyan vagyok, akár egy állat, nem is lehet vitás. Szégyellhetném is magam, motyogja. Ám abban a pillanatban megérzi a figyelmet. Valaki figyeli. Vagy valami. Körbenéz, pulzusa fölgyorsul, mint egy zsákmányé, akire éppen vadásznak. Lapulna, olvadna bele a környezetbe, öltene tökéletes mimikrit, valódi kaméleon-irhát, ha tehetné, de csak megmerevedik, mintha pusztán fatörzs lenne, korhadó váza egy elillanó életnek. Behunyt szemhéjai mögött újra látja, ahogy botladozva szaladó alakok buknak föl, s vértócsák terjednek körülöttük az aszfalton, a betonon, a fűben, fütyül a gránát a levegőben, reszket a bokor, mert testrészek és kifordult belsőségek csüngenek az ágain, távoli motorzúgás hallik a felhők fölül,

pukkanások, mint augusztus 20-án, meg szilveszterkor, olykor sikoly, másszor káromkodás szaggatja a dobhártyát, s a páni félelem, a rettenet, akár a nyári zápor...

És akkor ráébred, hogy csupán a cica az. Nagy, sárgásbarna szemeivel ő vizslatja Lénárd fizimiskáját, közben dorombol, mozgatja a fülét. Bájos. Határozottan bájos.

Mikor hatra visszaér a kávéházba, a szóke lány éppen standol. Lénárd már régóta tudja, hogy ez a bevétel összeszámolását jelenti, azét a bevételét, amely azóta keletkezett, mióta az, aki éppen átadja a következőnek, átvette a pultot az előzőtől. Lénárd törzshelyén kettő pultos van, így ők mindig egymásnak adják a stafétát. Zsófi hamar végez, elindulnak Lénárd lakása felé. Közben fecsegnek. Lénárd a munkájáról mesél, a szociológiai elemzésekről, amelyeket egy közvélemény kutató cégnek végez. Nem megerőltető és meglehetősen szabad tevékenység, hozzá még nem is rossz jövedelemforrás. Zsófi is ilyenre vágyik, ha végez, de Lénárd szkeptikus, nagyon szűk a piac. Inkább a filmekre térnek. Lénárd otthon van a témában, pedig nem sok filmet néz. Viszont sokat olvas róluk. Ez elég a csevegéshez. Az egyik sarkon majdnem elsodornak egy fiatal párt, akik önfeledten csókolóznak. Még mielőtt nézeteltérés lehetne a dologból, kiderül, hogy Zsófi és a pár nőnemű tagja réges-régi ismerősök. A két fiatal íziben csatlakozik is Lénárdékhoz.

– Lénárd – nyújtja a kezét feléjük Lénárd.

Robi, Heni, hangzik a felelet.

A lakásban szortyogva fő a kávé, előkerülnek az üveg borok, némi pálinka, s Lénárd, mire elindítja a filmet, bizonyos benne, hogy szexuális élményben lesz része, mielőtt fölvirrad a holnap. Elképzeletti, ahogy Zsófi mellei elomlanak az ujjai között. A film izgalmas, de Lénárd alig várja a végét. A közepe táján, mintegy véletlenül, megfogja a szóke lány kezét. Nem ellenkezik. A film háromnegyedénél Zsófi pillant – és leesik az álla.

Zsófi, Lénárd kezét szorongatva, gyöngéden, érzéken csókolózik Robival. Heni a kanapé sarkában szendereg.

– Basszátok meg – csúszik ki Lénárd száján, mire Heni fölriad, egy pillanat alatt átlátja a helyzetet, lebiggyeszi az ajkát és lakonikusan ennyit mond:

– Ribancok.

Aztán, Lénárdra pillantva, hozzáteszi:

– Ha akarod, én benne vagyok.

Nem, Lénárd nem akarja. Ő Zsófit akarja, akinek éppen elengedi a kezét. Ahogy föl-kászálódik mellőle, óvatlan mozdulattal leveri a vörösbort az asztról. A szoba közepére, az ütött-kopott szőnyegre újabb takaros foltot fest az ital.

– Menjetek az anyátokba – mondja Lénárd.

Robi és Zsófi nem vitatkoznak, kényelmesen, kapkodás nélkül és szótlánul távoznak.

Heni nem mozdul, továbbra is a kanapé sarkában kuporog.

– Ma dugni akartam – közli Lénárddal tömören. – Ha már ide hoztál és ez lett belőle, dugj meg.

Lénárd reszket a haragtól, de amint Heni fölugrik, hogy átölelje, lecsillapodik, s bár a könnyei folynak, talán mégis megtörténik, amit a lány annyira akar.

Mire Lénárd magához tér, egyedül van a lakásában.

– Arra se emlékszem, jó volt-e – dünnyögi. – Vagy volt-e valamilyen... Pedig alig vagyok ittas...

A cica nyújtózik egyet, fölül Lénárd ölében, megint kezdi az ősi szertartást: körbefordul háromszor-négyszer a saját tengelye körül, mielőtt visszaheveredik, aztán mosakodni kezd. Közben dorombol. A dorombolás a világ legmegnyugtatóbb hangjainak egyike, gondolja Lénárd. És gyógyít is. Neki pedig égető szüksége van gyógyírra. Itt van például az ivás. Sokat iszik, ez ténykérdés. A káosz előtt is sokat ivott, azóta meg evés helyett is leginkább csak azt csinálja. Unja a konzerveket, a szesszel viszont nem tud betelni. Övé az egész város. Mindenesetre az a része, amit eddig bebóklászott, lakatlannak tűnik, tehát ő az egyetlen emberi lény, aki használja. A házak felét ugyan vagy földig rombolták, vagy súlyosan megsérült, és a boltok nagy része is üres – még a menekülés idején fosztották ki –, azért bőven maradt annyi étel és eszköz, amivel akár évekig, évtizedig elvegetál. Lám, immár barátira is lelt, kis, selymes szőrű, odaadó cimborára. Társra. Voltaképpen társra. Fölemeli a cicát, bekukkant a hátsó lábai közé. Lány. Hála Istennek, lány, mosolyodik el.

Két nap múlva gyanútlanul betér a kávézóba, később, mikor eszébe jut, maga sem tudja, miért. Talán csak figyelmetlenségből, talán megszokásból. Zsófi megvetően méri végig. Rumot, kávé csúsztat elé.

– Meg sem próbáltál küzdeni – jegyzi meg.

Lénárd nem ellenkezik. Valóban így történt. Kényelmetlenül érzi magát, nem szól, nem mentegetőzik, nem is támad. Megissza a rumot, elkortyolja a kávé.

– Arra se emlékszem, jó volt-e – dünnyögi, miközben kimegy. – Vagy volt-e valamilyen egyáltalán... Pedig alig voltam ittas...

Arra riad, hogy az arcára tűz a perzselő nap. Ahogy kinyitja a szemét, egy női arc tölti be szinte az egész látóterét. A különös körülmények ellenére is meg kell állapítania, hogy csodaszép arc, szabályos, bájos; csillogó, mélybarna szemekkel. Vörös haj foglalja keretbe.

– Szervusz – mondja a nő.

Lénárd nem talál szavakat. Egyelőre azt sem tudja eldönteni, féljen a találkozástól, vagy örvendezzen fölötte.

– Ne haragudj, hogy hozzád csapódtam – folytatja a nő. – Egyedül vagyok időtlen idők óta, megláttalak és megörültem neked.

– Nem... – Lénárd megköszörüli a torkát. – Nem baj. De hogyan...? Sokat járkáltam a városban, senkivel sem...

– Azért elég nagy ez a város – mosolyodik el a nő. – Egyébként Lilla.

– Lénárd – mondja Lénárd. – Lénárd, igen. Ezek szerint ketten vagyunk, akik túl is éltük és itt is maradtunk.

– Minimum ketten – pontosít Lilla.

Szép a mosolya is, gondolja Lénárd, a fogai nem olyan sárgák, mint az enyéme. Zavarban van. Maga sem érti, mi történik, csak abban biztos, hogy zavarban van.

– Itt laksz, a környéken? – kérdezi a nő.

– Igen. És te?

– A folyón túl. Azt a fertályt töviről hegyire végigjártam. Még állatok is alig maradtak, az élelem is fogytán. Csak két boltot nem ürítettek ki teljesen. Hetekig készültem erre az utazásra. A hidat ugyan lerombolták, de találtam egy csónakot. Tegnap reggel végre összeszedtem minden bátorságomat és áteveztem a folyón. Azóta bóklászom, keresgélek. Itt több a lehetőség, mint odaát.

– Igen, errefelé több üzletben is megmaradt szinte a teljes árukészlet. Tartós tej, konzervek, tészta, kolbász, szalonna, ásványvíz, tea, kávé – sorolja Lénárd. – Apropos! Kérsz kávé?

– Van? – csillan föl Lilla szeme.

Lénárd föláll, s már nagyban főzi a feketét, mikor eszébe jut a macska.

– Nem láttál egy kiscicát?

– Nem – rázza dús, vörös üstökét a nő. – Pedig jó lenne elnézegetni, megsimogatni. Hónapok óta nem láttam állatot madarakon, rovarokon, horpadt oldalú, barátságatlan kutyákon és patkányokon kívül.

– Különös, hogy a háziállatok zöme az emberekkel együtt eltűnt – tűnődik Lénárd. – Az a néhány kutya meg, ami itt maradt, egyre veszélyesebb – leteszi az asztalra a két csésze kávé, visszaül a helyére. A kanalak egymásnak felelő diszszonanciáját hallgatják kevergetés közben.

– Szóval van egy cicád? – érdeklődik Lilla.

– Valójában nincs. Ma találkoztam vele. Ahogyan veled is ma találkoztam. Hevesebben mindketten rám találtatok. S mindketten ma.

Lénárdban ekkor furcsa gyanú ébred.

Egyik este, hazafelé menet, Henibe botlik a lakása közelében.

– Helló – köszönti a lány. – Téged kereslek.

Lénárd nem érti. Némiképpen illuminált és kellőképpen ábrándos. De akár úgy is mondhatnánk, egészen részeg és bután fantáziál. Akadozó nyelvvel kérdezi:

– Engem? Miért?
 – Alhatok nálad?
 – Miért? – ismétli csökönyösen Lénárd.
 – Dughatunk is. Vagy amit akarsz.
 – De miért?
 – Nincs hol.
 – Jó, aludj – egyezik bele Lénárd, azzal folytatja az útját hazafelé. Imbolyogva, ahogy addig.

– Részeg vagy, mi? – röhécsel Heni.
 Lénárd nem felel, nem látja értelmét.

Reggel távolról sem biztos abban, hogy a lány végül nála aludt-e, s valóban a fejére ült-e az éjszaka közepén, a csúnyájával tapasztva be a száját, közben a férfiasságával matatva, de olyan vadul és durván, hogy inkább érzett fájdalmat, mint kielégülést; vagy csak álmodta az egészet. Mikor fölébred, Heninek nyoma sincs, ahogyan néhány tízezresnek is lába kélt a fiók mélyéből, az útlevele alatt tárolt vésztartalék-borítékból. Talán a lány vitte el, mélézik. Ha egyáltalán járt itt. Mert távolról sem zárható ki az a lehetőség, hogy ő maga verte el a bankókat – a napok, az események régóta összefolynak benne, akár kiömlött festékek az asztalon.

Mindenesetre attól fogva gyakorta álmodik egy nőről, aki az arcára ül. Ő próbál szabadulni, keményen küzd, a teste tekereg, mint egy kíméletlen marok csapdájába esett sikló, a karjai kalimpálnak, lábával rugdalózik – mindhiába. És a nő álmoról álomra egyre kevésbé hasonlít Henire.

– Most furát fogok kérdezni – kezdi Lénárd.
 – Hallgatlak – Lilla figyelmesen néz rá.
 A férfi nagy levegőt vesz, lehunyja a szemét:
 – Ugye, nem képzellek?
 – Nem, nem képzelsz. Tetőtől talpig valóságos vagyok – jelenti ki a nő.
 – Tudniillik elég sokat iszom – magyaráz Lénárd. – Esetemben relevánsak a hallucinációk.
 – Nyilván – hagyja rá a nő. – De én létezem, erre mérget vehetsz.
 – És az sem lehet, hogy egy macska vagy? – firtatja Lénárd óvatosan.
 Lilla elneveti magát.
 – Macska?
 – A kiscica, akiről beszéltem. Vörös volt, a szeme amolyan barnaféle. És kecses, mint te.
 – Persze, értem. Az én hajam is vörös, a szemem ugyanúgy barna... – tűnődik Lilla. A bókot elereszti a füle mellett.
 – Ettől függetlenül én nem vagyok abban az értelemben macska, amelyik értelemben ezt a szót most használjuk.

Élvezettel hajtja föl az utolsó korty kávéját.

– Nem a képzeletedből léptem elő és nem egy állatból transzformálódtam emberré a beteg, túlfűtött, alkohollal izgatott képzelőerőd által. De, persze, amikor ezt állítom, éppenséggel hazudhatok is. Illetve, ha pontosak akarunk lenni, vagyis én az akarok, vagy legalábbis az, aki most beszél, fenn áll a lehetősége, hogy te hazudsz magadnak. Ezt nehéz lesz eldöntened. Fogas kérdés vagyok.

Lénárd a mellére ejti a fejét.

– A nők általában, a nők általában azok – suttogja.

Lilla fölkapag.

– Ugyan honnan vetted ezt az eredeti gondolatot?

Lénárd is elneveti magát. Lillának igaza van, ismeri be magának. Jóllehet most, ahogy jobban szemügyre veszi, mintha emlékeztetne arra a nőre, aki álmaiban az arcára ül, s aki egy ideje már egy kicsikét sem hasonlít Henire.

Zsófit akkor látja utoljára, amikor a támadás előtt két nappal betér pisilni a kávézóba. Nem szólnak egymáshoz. Lénárd borostás és szúrós szaga van, napok óta nem mosakodott. A sarokban, észrevétlen, Robi ül, de amint Lénárd eltűnik a véccéajtó mögött, utána ered, villámgyors és pontos ütések mér a veséjére, aztán nyomban vissza is tér félreeső asztalához. Lénárd összecsuklik, az állát beveri a piszoárba, összevizeli magát meg a helyiséget, s néhány perc múlva vérző állal, a sliccéből előkandikáló hímtaggal hajtják ki az utcára.

Két nap múlva, hajnalban megszűnik a rádió- és televízióadás, véget ér a világháló; elnémulnak a hagyományos, valamint a mobil telefonvonalak. Reggel nyolckor elmegy az áram. Kilenckor a víz. Délelőtt tízkor kezdődik a támadás és négy napon keresztül tart. Akit nem mészárolnak le, azt elhajtják fogolyként vagy (talán) kereket old. Lénárd mindösszesen ennyiről tud. Meg a halál számtalan arcáról, amellyel szembenézett különféle rejtekhelyekről. És a holttestekről, amiket fekete maszkos katonák égettek el a tereken, árokpartokon, villamoskocsikban. De sem azt nem sejtí, kik hajtották végre az akciót, sem azt, miért tették. Valamilyik radikális iszlám szervezet csapott le Európára? Anarchista csoportok összehangolt cselekménye volt? Kelet-Európa, vagy csupán Kelet-Közép-Európa regionális villámháborúja? Netán az egész Földet érinti? Egy megvalósult disztópia, egy beteljesedett átok?

Teltek a napok, hetek, hónapok és Lénárd, hite szerint, egyedül lakta a várost, ahol nem sokkal korábban közel kétszázezren éltek. A kommunikáció minden formája megszűnt. Emberekkel nem találkozott – azon a tucatnyi hullán kívül, akiket elfelejtettek elégetni lemészárlóik, s akiket ezért kénytelen volt ő maga eltemetni. Aztán néma csönd. Csak telnek a napok, nem történik semmi, nem nyugtalanítóan, de fogynak a konzervek és a szeszek, s Lénárd nem érez semmiféle utóhatást, sem sugárzást, sem más szennyeződést, nem lesz beteggé, nem hullik a

haja, a gyakori másnaposságon kívül kutya baja. A civilizáció megszűnt, de túl lehetett élni. Lénárd ezzel foglalatoskodik, nap nap után túléli a világát. Értelmetlenül, céltalanul, mint egy fölösleges, mutáns vegetáció.

Míg egy nap mellé nem szegődik egy cica, s föl nem tűnik egy szépséges asszony, aki egyrészt hasonlít a macskára, másrészt talán, de nem bizonyosan kísértetiesen olyan, mint amivé rémálmai nője változott.

Hosszan-hosszan ülnek egy padon. Alkonyodik, Lénárd érzi, ahogy az alkohol lassan-lassan szivárog, párolog a pórusain keresztül a világba; tisztul a vére és az agysejtjei vergődve, kínlódva mocorogni kezdenek. Maga mellé pillant. Nem káprázat, itt van Lilla. Szép.

– Mellesleg festem a hajam – szólal meg. Nem néz a férfira. – Az utolsó adag festékkel, amim volt. Ha nem találunk másikat, le fog kopni.

Lénárd tudomásul veszi az információt.

– Eredetileg sötétbarna vagyok – árulja el Lilla.

Lénárd érti.

– Vörös volt, nem?

A férfi bólint. Vörös. Nem lehet ez a nő az a macska. Annál sajnálatosabb, hogy elhagyott az a kis, prémes állat, gondolja.

– Majd megkeressük – hallja Lilla hangját, s ettől kicsit megijed, mert ebben a pillanatban maga is pontosan ezt tervezi.

– És a többiek? – kérdezi kis idő múlva.

– Szerintem nincsenek – Lilla Lénárd felé fordul. – Szerintem mindenki vagy meghalt, vagy elvitték.

– De kik?

– Nem tudom. Én a ligetben kocogtam, amikor kezdődött. Egy platán üregébe bújtam. Öt napig kucorogtam ott.

– Én hol ide, hol oda – emlékezik Lénárd. – Nem tudom, hogyan vészeltem át. Azt mondják, a részekre külön angyal vigyáz.

– Akkor több túlélőnek kellene lennie – veti ellene a nő. – Van családod? Elvesztettél valakiket?

– Nem tudom. Távoli rokonokat. A szüleim az öcsémnél laktak évek óta. Svédországban. Ott nem tudom, mi lehet. És te?

Lilla csak egy különös mozdulatot tesz a fejével.

– Család? – erősködik Lénárd.

– Gyerek, férj, anya, apa, mindenki – Lilla nem sír, a tekintete kemény, mint az ipari gyémánt. – És én mégis élek, látod. – Majd kisvártatva hozzáteszi:

– Ennyit erről.

– Ezt magyarázd meg.

– Ha túléltem, s most is élek, vagyis bírok élni nélkülük, akkor ezt érdemeljük, nem?

– Mit? – Lénárd nem akarja megérteni a nő szavait, valami tiltakozik benne a megértés, az elfogadás ellen, valami gátat szab és ellenáll.

– Mindent – mutat Lilla maga köré. – Ezt, ami itt lett. A halál városát.

– Ki érdemli?

– Mi. Te is, én is. Ha magadba szállsz, bizonyosan meglátod, hogy... – Lilla hirtelen elhallgat, fáradtan legyint. Egyszerre úgy érzi, mindjárt elájul a kimerültségtől.

– Hagyjuk, inkább hagyjuk – susogja. – Majd egyszer megvitatjuk.

Lénárd készséggel elfogadja a javaslatot. Mindig kiválóan értett a nehézségek elodázásához. Mi több: ehhez értett csak igazán! Attól, hogy szembenézzen velük, világéletében viszolygott. Most sincs ez másként.

– Sajnálom – Lénárd hangja jóformán kedvesen, melegen és őszintén cseng. – És fogadd részvétem.

Lilla ismét legyint, ezúttal azonban a mozdulat félúton megreked, a vékony, törekeny kéz visszahull a nő combjára. Utána egy darabig csak ülnek mind a ketten némán, néznek maguk elé.

– Hazamész, vagy maradjunk együtt? – kérdezi Lénárd öt-hat perccel később. A nap abban a pillanatban bukik le az omladozó házfalak mögött.

– Maradjunk – mondja Lilla lágyan –, mi mást tehetnénk? Úgy hisszük, társas lények vagyunk.

Lénárd elérzékenyül az asszonyi hang bűgásától. Attól tart, elsírja magát, ezért gyorsan beszélni kezd.

– Egyszer csak jönni fog erre valaki – lelkesedik. – Egy nap arra ébredünk, hogy beállítanak a városba az emberek, visszatér a civilizáció. Kiviláglik, hogy nincs veszve minden... Mert egyszer csak jön valaki. Ideér vagy visszatér...

Lilla talán nem is figyel a szavaira. Hosszan, csontropogtatón nyújtózkodik, s a férfi elgyötört agytekervényein átcikkan a gondolat: pontosan úgy, ahogyan a macskák.

– Más nem, a cica – évődik Lilla.

– Mi van vele? – Lénárd ijedten pillant a nőre.

– Visszajön. Ő lesz, aki visszatér... Semmi egyéb, nyugi. Csak visszajön.

Az nagyon nem volna rossz, gondolja Lénárd. S még azt, hogy a jövőben kevesebbet fog inni. Akkor talán megoldódnak a dilemmák, ital nélkül majd megtudja, miért pont ők maradtak életben és ki ez itt mellette. Az álombéli lány? Macska? Nő? Esetleg macskanő? Mint a moziban, régen – hacsaknem egy vízióban, transzban. Tudja a fene.

– Valami csak lesz – szól fennhangon, maga sem tudja, miért. Közben abban reménykedik, valóban visszatér hozzá a cica, ezzel kínálva egy aprócska kis megoldást egy igazából elhanyagolható problémára.

– Nem lesz semmi. És nem is érdemlünk mást – komorodik el Lilla. – De ezt ne ragozzuk.

Lénárd nem ellenkezik.

– Jó, ne ragozzuk.

Akár egy méltósággal eldőlő, évszázados tölgyfa, zuhan közéjük a sötétség. Nem gyulladnak föl az utcai lámpák, hogy megóvják őket a Hold kiszámíthatatlanságától; az áram nevű energiaforrás talán sosem létezett. Csönd van, csak egymás lélegzését hallják, meg az éjszaka halk neszeit. Lénárd az ereiben áramló vér lüktetését is érzi a halántékán. Hamarosan beteg lesz, kegyetlenül másnapos, jönnek az elvonási tünetek. Ahogy csökken a maligán, úgy romlik az állapota. Reménykedik, hogy ezúttal átvészeli pálinka nélkül. Bízik Lilla segítségében... És hogy nem válik valóra az álom. Vagy nem ismétlődik. Vagy...

A többi majd elválnak.

